

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019 č.j. OAM-386/ZA-ZA11-P17-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, se odměna za zastupování žalobce v soudním řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce v žalobě předně nesouhlasil s názorem žalovaného, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové skutečnosti, k dotazu žalovaného totiž poukázal na to, že dne 18. 12. 2018 nebo 19. 12. 2018 se uskutečnila v domě jeho rodičů a bratra, domovní prohlídka, žalobce nevěděl, kdo tuto prohlídku provedl. Domníval se, že jeho situace ve vlasti se nezměnila a stále má obavu, že mu hrozí nebezpečí z důvodů, o kterých hovořil v minulém řízení. Podle žalobce se žalovaný s jeho tvrzením nijak přezkoumatelným způsobem nevypořádal a jeho žádost neposoudil v merituu. Žalobce měl za to, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 až § 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody správnímu orgánu sdělil svou věrohodnou výpovědí. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle § 12 a §14b zákona o azylu, přičemž měl za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci pak vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán podle žalobce odchýlil od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalobce tvrdil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, resp. pronásledování z důvodu dlouholetého pobytu v zahraničí bez souhlasu uzbeckých úřadů. Právě z tohoto důvodu nejspíše byla u jeho rodinných příslušníků prováděna domovní prohlídka.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, dále ostatní písemnosti a napadené rozhodnutí. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Městský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 22. 4. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že se jmenuje S. T., narodil se dne x v Taškentu, je státním příslušníkem Uzbekistánu, uzbecké národnosti. Vyznává islám a dorozumí se rusky, uzbecky a tádžicky. Není členem žádné politické strany, není politicky aktivní. Je ženatý a má tři děti. Poslední místo jeho pobytu ve vlasti se nacházelo v obci x. Z Uzbekistánu vycestoval dne 17. 3. 2017 letecky do Rigy a následně přes Polsko do České republiky. Dále uvedl, že mu bylo v roce 2017 uděleno francouzské turistické vízum a v roce 2018 české vízum stpění. O udělení mezinárodní ochrany žádal v České republice již v roce 2018, přičemž mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Je zdrav a s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu požádal ze stejných důvodů, které uváděl již v předchozím řízení. Před svým odjezdem z vlasti pracoval v podniku na zpracování ropy, v prosinci 2016

po něm v podniku chtěli, aby převzal zodpovědnost za chybějící množství ropy a z tohoto důvodu mu bylo vyhrožováno. Novou skutečností podle něj je to, že v prosinci 2018 volal bratrovi, aby se dozvěděl, jak vypadá situace a jeho bratr mu sdělil, že 18. nebo 19. 12. 2020 se uskutečnila v domě jeho rodičů domovní prohlídka, proto se domnívá, že se situace ve vlasti nezměnila a má stále obavu, že mu hrozí nebezpečí. Další informace o problémech, které měl před svým odjezdem, nemá a jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu v České republice neuvedl.

7. Do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2019 žalobce ke svému případu dále uvedl, že dostal informaci, že v květnu roku 2019 viděli sousedi brzy ráno vedle domu jeho rodičů zastavovat auta a poté co osoby, které přijely, zjistily, že je dům zamčený, tak odjely pryč.
8. Součástí správního spisu jsou taktéž dokumenty vztahující se k první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, např. rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019 č. j. OAM-747/ZA-ZA11-P17-2018, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 až 14b zákona o azylu udělena, protokol o pohovoru ze dne 6. 9. 2018, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 9. 2018, kterou podal, protože po něm v podniku, kde pracoval, chtěli, aby převzal odpovědnost za chybějící množství ropy. Žalovaný dále shromáždil podklady o situaci v Uzbekistánu: informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informaci Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky – Uzbekistán ze dne 11. 2. 2019. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 6. 2019 č. j. OAM-386/ZA-ZA11-P17-2019 bylo rozhodnuto, že žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ust. § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
11. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
13. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Aby byla opakovaná žádost přípustná, musí v ní být uvedeny takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Je třeba zdůraznit, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo

v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Městský soud v Praze k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: *„Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“*

14. Žalovaný řádně posoudil skutečnosti uvedené k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 4. 2019 a zabýval se tím, zda je opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany přípustná. Na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Po posouzení důvodů, uvedených výše jmenovaným pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 1. 11. 2018 správní orgán konstatuje, že jmenovaným uváděné motivy pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obava z osob, které mu ve vlasti vyhrožovaly, a které by se mu mohly chtít v případě návratu do vlasti pomstít, neboť jím odmítl podepsat roční uzávěrku celkové spotřeby ropy, jsou totožné s důvody, které uváděl již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což ostatně i on sám při poskytování údajů ke své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 4. 2019 potvrdil, když na dotaz ohledně důvodů své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné uvedl, že důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou stejné jako v předchozím řízení. Správní orgán opakuje, že uvedenými důvody žádosti výše jmenovaného o mezinárodní ochranu v ČR se již detailně zabýval v rámci předchozího správního řízení o jeho první žádosti o*

mezinárodní ochranu v ČR, přičemž neshledal důvody pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Žadatel přitom v této souvislosti neuvedl jakékoliv nové informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí správního orgánu. Pokud jde o žadatelem během poskytnutí údajů k jeho současné žádosti dne 25. 4. 2019 uvedenou zmínku, že v prosinci 2018 volal bratrovi, který mu sdělil, že 18. nebo 19. 12. 2018 se uskutečnila v domě žadatelových rodičů, se kterými žije také jeho bratr, domovní prohlídka, avšak nevěděl, kdo tuto prohlídku provedl, ale měli tam podle něj hledat nějaké jeho věci, protože jeho dům je zavřený a není v současnosti obydlený, a proto se dotyčný domnívá, že jeho situace ve vlasti se nezměnila a stále má obavu, že mu hrozí nebezpečí z důvodů, o kterých hovořil v minulém řízení, správní orgán uvádí, že se z jeho pohledu jedná o jednoznačně účelové tvrzení jmenovaného, které tento uvedl pouze s cílem ovlivnit současné řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jeho prospěch, aniž by přitom on sám případné následky této skutečnosti vnímal jakkoliv palčivě, neboť v této souvislosti nevyslovil naprosto žádné obavy z potíží, které by v případě návratu do vlasti mohl mít s uzbeckými státními orgány či bezpečnostními složkami. Správní orgán konstatuje, že žadatelem výše uvedená údajná nová skutečnost je zcela podřaditelná důvodům, které správní orgán posuzoval již v rámci první žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany, a že ani rovněž tuto obavu nelze shledat důvodnou z hlediska udělení mezinárodní ochrany. K výše uvedeným závěrům dospěl správní orgán rovněž v případě zmínky, kterou žadatel uvedl během seznámení s podklady k jeho současné žádosti dne 12. 6. 2019, a to konkrétně, že jmenovaný dostal od sousedů informaci, že v květnu tohoto roku tito jeho sousedé viděli vedle jeho zamčeného a opuštěného domu, o kterém mluvil během poskytnutí údajů k jeho současné žádosti dne 25. 4. 2019, brzy ráno zastavovat nějaká auta, načež osoby, vystoupivší z těchto aut, když viděly, že dům je zamčený, odjely pryč. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.“ S těmito závěry žalovaného se zdejší soud ztotožňuje.

15. Žádné skutečnosti, pro které by měla být opakovaná žádost žalobce ze dne 22. 4. 2019 věcně projednána, žalobce neuvedl. Důvodem podání této druhé žádosti byla obava žalobce z osob, které mu ve vlasti vyhrožovaly, a které by se mu mohly chtít v případě návratu do vlasti pomstít, neboť jim odmítl podepsat roční uzávěrku celkové spotřeby ropy. Soud odkazuje na řízení o udělení mezinárodní ochrany vedené pod č. j. OAM-747/ZA-ZA11-P17-2018, kde se žalovaný vypořádal s důvody, pro které žalobce žádost podal. Správnost závěrů žalovaného přitom žalobce nenapadl žalobou u příslušného krajského soudu a je tak zřejmé, že neshledal výše uvedené řízení o udělení mezinárodní ochrany nezákonným. Soud zdůrazňuje, že opakovaná žádost žalobce byla správně posouzena jako nepřijatelná, neboť v ní žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto v souladu se zákonem o azylu opakovanou žádost žalobce věcně neposuzoval.
16. Žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli. Žádost byla posouzena jako nepřijatelná a řízení o ní bylo zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.

17. Žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené právními předpisy, závěry žalovaného jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, z výroku rozhodnutí je zřejmé, jak byla vyřešena otázka, která byla předmětem řízení. Námitky žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tak nemohou obstát.
18. S námitkou žalobce uplatněnou až v žalobě, a to, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy, respektive pronásledování z důvodu dlouholetého pobytu v zahraničí bez souhlasu uzbeckých úřadů, Městský soud v Praze nesouhlasí. Z informací obsažených ve shromážděných zprávách o situaci v Uzbekistánu nelze předpokládat, že by byl žalobce po návratu do vlasti za svůj pobyt v zahraničí jakkoliv postihován či ohrožen nebezpečím vážné újmy. Z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 vyplývá, že: *„Dle legislativy žádný postih, ani nebezpečí nehrozí. Počet uzbeckých občanů pobývajících v dlouhodobě v zahraničí je vysoký a uzbecké orgány nemají šanci sledovat všechny tyto občany, postupují výběrově.“* Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
21. Ustanovenému zástupci žalobce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., odměna za zastupování nenáleží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008 č.j. 4 Azs 51/2008-79), protože nejde o advokáta, ani neposkytuje právní poradenství podle zvláštních zákonů. Nedopadá na něj ust. § 35 odst. 2 s. ř. s. Jeho činnost v tomto ohledu je financována formou grantu ze státního rozpočtu České republiky. Proto Městský soud v Praze ustanovenému zástupci nepřiznal žádnou odměnu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. března 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně